

VAN ERE
EN ANKER

We hebben inmiddels een perceeltje bonen geveild. We zijn er niet slecht mee geweest. We hadden het eigenlijk altijd wel verwacht dat dit eerste stukje dat ongeveer twee honderd roeden groot was, een goede opbrengst zou geven, maar toch zeker niet zo veel als nu het geval is geweest. We hebben dik zeven en dertig honderd kilo boontjes getrokken. Vast niet gek, vooral niet, wanneer men bedenkt dat de prijs om en nabij de gulden per kilo heeft gelegen.

Als wij profeet waren geweest dan hadden we het afgelopen voorjaar vijf hektaren boontjes gezaaid. Dat had niet slecht gezeten. Wij hadden dan wel een vakantieris naar Australië kunnen uitzoeken.

Kijk, boer zijn in zo'n situatie dat alles meezit is toch maar erg aardig. Als het van een leien dakje loopt dan is het toch het aller mooiste beroep dat een mens zich denken kan.

Dat neemt niet weg dat je ook met die boontjes nog wel zorgen kunt hebben. Dat begint met het plukken. De buurvrouwtjes hadden beloofd, wij komen helpen. Maar de eerste dag, moest Jans naar de markt. Jo zat met een vuile was, terwijl Nelly om een nieuw korset moest, anders kreeg ze last van haar rug. Gelukkig was de schoolvakantie begonnen. Zodra de kinderen zien dat er wat extra geld te verdienen valt zijn ze er bij. In het begin leek het wel een beetje op de koloniale tijd. Een stuk of

twaaft meisjes en jongens uit ons voormalig Indië stortten zich op de boontjes. Omdat we bij de eerste keer plukken gesteld hadden, 't is beter dat ze wat minder kilo's plukken dan dat ze veel plukken maar alles ruïneren, betaalden we uit per uur. Dat ging een paar dagen aardig, maar op den duur gaat de spirit er uit. Op zekere momenten leek het meer op kermis dan op een serieuze bonen zaak. Er werd spoedig gevochten, er werd door de wat ouderen gevrejen. Om de haverklap moesten ze rusten.

En of je er dan al achter loopt, flink vloekt, dreigt met ontslag en zelfs met een pak slaag, 't is vijf minuten rustig en het spektakel begint opnieuw.

We hebben het systeem toen maar even veranderd. Jongens en meisjes riepen wij opgewekt, nu gaan we plukken per kilo. Straks maken we de kiloprijs wel bekend. Er waren er nog al bij die weinig zin hadden in zo'n overeenkomst. Later kregen we wel door waarom. Er was een meisje, bijzonder lief en aardig. Ze plukte vijftig, doch bonen kwamen er niet in haar emmertje. Per uur is dat wel vol te houden, maar per kilo, nee... dan is het een schrale troost als je 's avonds alchd een gulden of vijf verdiend hebt.

Merkwaardig was de ijzige stilte die in de rijen van de jongelieden viel toen ze per kilo gingen plukken. Er was toen nergens geen tijd meer voor. Zelfs het vzielen werd naar een later tijdstip verschoven. Er werd verbeteren gewerkt. En alles wat de opzichter nu nog te doen had, was controle uit te oefenen om te zien of ze de wat kleinere boontjes niet lieten hangen.

Een van onze buurvrouwen had haar drie jurig zoontje meegenomen. Wij waren daar verre van gelukkig mee. Want

vooral in het begin briede en brakke hij met een nooit tanende ijwe door onze boontjes. Dan liet hij zich weer languit vallen. Zijn moeder verbood hem zo stout te zijn. Maar dat verbood had evengoed niet geuit kunnen worden, want Toontje stoorde zich er totaal niet aan. Nu moet je in zo'n geval zeer voorzichtig zijn, want je kunt Toontje wel een flinke dreun op zijn achterwerk verkopen, maar dan loop je de kans dat moeder kwaad wordt, haar emmer en haar zoontje pakt en verdwijnt. Dus wij gingen alleen maar te keer wanneer we wisten dat zijn moeder het niet hoorde. Dan beloofde hij plechtig niet meer door de boontjes te draven. Maar helaas drie minuten later deed hij net of we nooit iets gezegd hadden, zelfs leek het of we hem er toe hadden aangemoedigd. Tot slot dreigden we met Sinterklaas. We zouden het vast en zeker zeggen. Dat zou betekenen dat Toontje in de zak moest. Mee naar Spanje, en natuurlijk, kadootjes daar moest hij helemaal dan maar van afzien.

Toontje keek een poosje nogal bedrukt. We hebben het gewonnen meenden we, in onze onnozele overtuiging. Toen zei hij „Sinterklaas en Zwarte Piet zijn mijn ooms. Hij knikte nog een paar keer zeer bevestigend, waarna hij opgelucht terug ging naar zijn moeder, en in z'n oude zonde verviel.

Al met al, we hebben fijn geplukt. Niet al te duur, en we hebben er goed aan verdiend. Dan praten ze wel eens over inkomensverschillen. Stel nou eens dat u maar twee hectaren van zulke boontjes wel of niet in uw bouwplan had gehad. Dat zou een bruto opbrengst verschil hebben gegeven van circa twee en twintig duizend gulden. Staart u zich er echter niet blind op. Onze boontjes hadden een Lieve Heer op d'er eigen...

SCHRIJFKOUTER

